

SANKTUARIUM

INFORMATOR SANKTUARIUM
MATKI BOŻEJ POCIESZENIA W SULEJÓWKU

<http://www.parafiasulejowek.pl>

Matka Boża Pocieszenia z Sulejówka
(obraz koronowany 31 maja 1998 r.)

*„Daję wam
przykazanie nowe,
abyście się
wzajemnie
miłowali, jak Ja
was umiłowałem.”*

Na początek..

3 maja obchodzimy uroczystość NMP Królowej Polski,
główniej Patronki Polski

Tytuł Matki Bożej jako Królowej narodu polskiego sięga drugiej połowy XIV wieku: Grzegorz z Sambora nazywa Maryję Królową Polski i Polaków. Teologiczne uzasadnienie tytułu "Królowej" pojawi się w XVII wieku po zwycięstwie odniesionym nad Szwedami i cudownej obronie Jasnej Góry, które przypisywano wstawiennictwu Maryi. Wyrazicielem tego przekonania Polaków stał się król Jan Kazimierz, który 1 kwietnia 1656 roku w katedrze lwowskiej przed cudownym obrazem Matki Bożej Łaskawej obrał Maryję za Królową swoich państw, a Królestwo Polskie polecił jej szczególnej obronie. W czasie podniesienia król zszedł z tronu, złożył berło i koronę, i padł na kolana przed wielkim ołtarzem. Zaczynając od słów: "Wielka Boga-Człowieka Matko, Najświętsza Dziewico" ogłosił Matkę Bożą szczególną Patronką Królestwa Polskiego. Przyrzekł szerzyć Jej cześć, ślubował wystarać się u Stolicy Apostolskiej o pozwolenie na obchodzenie Jej święta jako Królowej Korony Polskiej, zając się losem ciemiężonych pańszczyzną chłopów i zaprowadzić w kraju sprawiedliwość społeczną. Choć ślubowanie Jana Kazimierza odbyło się przed obrazem Matki Bożej Łaskawej we Lwowie, to jednak szybko przyjęło się przekonanie, że najlepszym typem obrazu Królowej Polski jest obraz Pani Częstochowskiej. Koronacja obrazu papieskimi koronami 8 września 1717 roku ugruntowała przekonanie o królewskości Maryi. Niestety śluby króla Jana Kazimierza nie zostały od razu spełnione. Dopiero po odzyskaniu przez Polskę niepodległości w 1918 r. Episkopat Polski zwrócił się do Stolicy Apostolskiej o wprowadzenie święta dla Polski pod wezwaniem "Królowej Polski". Papież Benedykt XV chętnie do tej prośby się przychylił (1920). Biskupi umyślnie zaproponowali Ojcu świętemu dzień 3 maja, aby podkreślić łączność nierozdzielnej tego święta z sejmem czteroletnim, a zwłaszcza z uchwaloną 3 maja 1791 roku pierwszą konstytucją polską. W 1962 r. Jan XXIII ogłosił Maryję Królową Polski główną patronką kraju i niebieską Opiekunką naszego narodu.

EWANGELIA V Niedziela Wielkanocna

J 13, 31-33a. 34-35

Po wyjściu Judasza z wieczernika Jezus powiedział: "Syn Człowieczy został teraz uwielbiony, a w Nim został Bóg uwielbiony. Jeżeli Bóg został w Nim uwielbiony, to Bóg uwielbi Go także w sobie samym, i zaraz Go uwielbi. Dzieci, jeszcze krótko jestem z wami. Będziecie Mnie szukać, ale jak to Żydom powiedziałem, tak i teraz wam mówię, dokąd Ja idę, wy pójść nie możecie. Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali tak, jak Ja was umiłowałem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie. Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali".

OGŁOSZENIA PARAFIALNE

1. V Niedziela Wielkanocna, Msze św. o godz.: 7:00, 9:00, 9:00 w kaplicy Matki Bożej, 10:30, 10:30 w kaplicy Matki Bożej, 12:00 i 18:00, o godz. 17:40 Nieszpory.
2. Do nabycia prasa katolicka, tygodniki: *Idziemy, Niedziela, Gość Niedzielny*.
3. W poniedziałek 29 kwietnia święto św. Katarzyny Sieneńskiej, dziewicy i doktora Kościoła, patronki Europy.
4. We wtorek 30 kwietnia wspomnienie św. Piusa V, papieża.
5. W środę 1 maja wspomnienie św. Józefa, rzemieślnika.
6. W czwartek 2 maja wspomnienie św. Atanazego, biskupa i doktora Kościoła.
7. W piątek 3 maja uroczystość NMP Królowej Polski, głównej patronki Polski. Msze św. o godz. 7:00, 9:00, 10:30, 12:00 i 18:00. Nabożeństwo majowe o godz. 17:30. Msza św. o godz. 12:00 będzie odprawiana w intencji naszej Ojczyzny i naszego miasta, z udziałem władz miejskich oraz pocztów sztandarowych. Zapraszamy już na godz. 11:30, na koncert orkiestry „Akord”. Z racji uroczystości w tym dniu nie obowiązuje post.
8. Chorych, do których przychodzimy w I piątki, odwiedzimy w następnym piątku, czyli 10 maja, jak zwykle od godz. 9:00.
9. W sobotę 4 maja wspomnienie św. Floriana, męczennika, patrona diecezji warszawsko-praskiej. W tym dniu przypada I sobota miesiąca. Msze św. o godz. 7:00 (po niej Adoracja do godz. 12:00, o 11:30 Różaniec w intencji chorych), o godz. 12:00 Msza św. z modlitwami o uzdrowienie, gestem nałożenia rąk i błogosławieństwem chorych. Nabożeństwo majowe o godz. 17:30, a po nim Msza św. o godz. 18:00.
10. W niedzielę 5 maja, po Mszy św. o godz. 12:00, procesja eucharystyczna.
11. W miesiącu maju i czerwcu w dni powszednie Msze św. będą odprawiane o godz. 7:00, 17:00 i 18:00, natomiast o godz. 17:30 nabożeństwo majowe oraz czerwcowe.
12. Dziś o godz. 19:00 w kaplicy Matki Bożej spotkanie dla młodzieży przygotowującej się do przyjęcia sakramentu bierzmowania. Obecność obowiązkowa.

II rocznica beatyfikacji Jana Pawła II

Proces beatyfikacyjny Jana Pawła II rozpoczął się 28 czerwca 2005 r. – niespełna trzy miesiące po śmierci Ojca Świętego. W 2009 r. Benedykt XVI podpisał dekret o uznaniu heroiczności cnót Papieża Polaka, który zamknął zasadniczą część jego procesu beatyfikacyjnego. Uroczystej beatyfikacji dokonał zaś na Placu św. Piotra dnia 1 maja 2011 r. W ustanowione przez papieża Polaka święto Miłosierdzia Bożego Benedykt XVI wyniósł go w Watykanie o godz. 10.37 do chwały ołtarzy. We Mszy św. beatyfikacyjnej na Placu św. Piotra wzięło udział półtora miliona pielgrzymów z całego świata, wśród nich dziesiątki tysięcy rodaków Karola Wojtyły. W homilii papież zaznaczył, że Jan Paweł II "pomógł nam nie lękać się prawdy, gdyż prawda jest gwarancją wolności". Przyznał także, że nowy błogosławiony „na nowo ukierunkował chrześcijaństwo ku przyszłości, Bożej przyszłości, wykraczającej poza historię, lecz również w niej zakorzenionej”. Wcześniej, po akcie pokutnym, do Ojca Świętego podszedł kard. Agostino Vallini wraz z postulatorem procesu beatyfikacyjnego Papieża Polaka, ks. prałatem Sławomirem Oderem, prosząc o rozpoczęcie beatyfikacji Sługi Bożego Jana Pawła II, tak mówił:

„Ojczy Świątymy, wikariusz generalny Waszej Świątobliwości dla diecezji rzymskiej pokornie prosi Waszą Świątobliwość, aby zechciał wpisać do grona błogosławionych Czcigodnego Sługę Bożego Jana Pawła II, papieża.”

I dalej kontynuował: „Karol Józef Wojtyła urodził się w Wadowicach, w Polsce 18 maja 1920 jako drugi syn Karola i Emilii Kaczorowskiej. Przyjął chrzest 20 czerwca tegoż roku w wadowickim kościele parafialnym. (oklaski) Jego beztróskim dzieciństwem i młodością wstrząsnęło przedwczesne i niespodziewane odejście jego matki zmarłej w 1929 roku, gdy Karol miał 9 lat. Trzy lata później zmarł również jego starszy brat Edmund, a w 1941 roku w wieku 21 lat Karol stracił także ojca. Wychowany w najlepszej tradycji patriotycznej i religijnej, nauczył się od ojca – człowieka głęboko wierzącego - pobożności i miłości bliźniego, którą ożywiał żarliwą modlitwą i praktyką życia sakramentalnego. Charakterystyczne rysy jego duchowości, którym pozostał wierny do końca życia, to szczere nabożeństwo do Ducha Świętego i miłość do Matki Bożej. Szczególnie głęboki i żywy był jego związek z Maryją, który przeżywał z czułością syna pozostającego w objęciach matki, ale też z męstwem rycerza zawsze gotowego do wypełnienia rozkazu swojej Pani: „Zróbcie wszystko, cokolwiek Syn wam powie”. Całkowite zawierzenie Maryi, które jako biskup wyraził w zawołaniu „Totus Tuus”, ukazało również tajemnicę Jego postrzegania świata oczami Matki Bożej. Bogata osobowość młodego Karola dojrzywała w przeplataniu się jego zdolności intelektualnych, moralnych i duchowych z wydarzeniami jego czasów, jakie naznaczyły historię jego ojczyzny i Europy. W latach gimnazjalnych zrodziło się w nim zamiłowanie do teatru i poezji, które rozwijał przez działalność w grupie teatralnej istniejącej przy wydziale filologii Uniwersytetu Jagiellońskiego, na które zapisał się w roku akademickim 1938. Podczas nazistowskiej okupacji Polski kontynuował potajemnie studia, łącząc je przez 4 lata z pracą robotnika w zakładach Solvay, żyjąc problemami społecznymi świata pracy i zdobywając cenną spuściznę doświadczeń, które później wykorzystał w swym nauczaniu społecznym najpierw jako arcybiskup krakowski, a następnie jako papież. W owych latach dojrzało w nim pragnienie kapłaństwa, ku któremu zbliżył się, uczestnicząc od października 1942 roku w tajnych kursach teologii przy seminarium krakowskim. W rozeznaniu powołania kapłańskiego bardzo pomógł mu człowiek świecki Jan Tyranowski – prawdziwy apostoł młodzieży. Od tej pory młody Karol zyskał jasne przekonanie o powszechnym powołaniu wszystkich chrześcijan do świętości i o niezastąpionej roli, jaką w misji Kościoła mają do odegrania ludzie świeccy. Wyświęcony na kapłana 1 listopada 1946 roku, nazajutrz w wymownej atmosferze Krypty świętego Leonarda katedry na Wawelu odprawił swoją pierwszą Mszę świętą. Wysłany do Rzymu w celu uzupełnienia formacji teologicznej został studentem Wydziału Teologicznego na Angelicum, gdzie obficie czerpał ze źródeł

zdrowej nauki oraz przeżył swe pierwsze spotkanie z żywotnością i bogactwem Kościoła powszechnego, korzystając z uprzywilejowanej możliwości, jaką dało mu życie za żelazną kurtyną. Wtedy też doszło do spotkania księdza Karola ze świętym Ojcem Pio z Pietrelciny. W czerwcu 1948 r. Karol Wojtyła obronił swoją pracę doktorską, uzyskując najwyższą ocenę i powrócił do Krakowa, by rozpocząć działalność duszpasterską jako wikariusz w parafii. Swą posługę pełnił z entuzjazmem i wielkodusznością. Uzyskawszy habilitację rozpoczął wykłady na Wydziale Teologicznym UJ. A po jego likwidacji – na wydziale teologicznym seminarium krakowskiego oraz na KUL. Wieloletni kontakt z młodzieżą i studentami pozwolił dogłębnie poznać niepokój ich serc. Młody kapłan stał się dla nich nie tylko nauczycielem, ale także przewodnikiem duchowym i przyjacielem. W wieku 38 lat został mianowany biskupem pomocniczym krakowskim. 28 września 1958 roku przyjął sakrę biskupią z rąk arcybiskupa Eugeniusza Baziaka, którego następcą został jako arcybiskup w 1964 roku. 26 czerwca 1967 roku papież Paweł VI kreował go kardynałem. Będąc pasterzem archidiecezji krakowskiej natychmiast zyskał uznanie jako człowiek mocnej i odważnej wiary, bliski ludziom i ich rzeczywistym potrzebom. Był rozmówcą, który potrafił słuchać innych i nawiązywać dialog, ale bez ulegania kompromisom. W ten sposób potwierdzał wobec wszystkich pierwszeństwo Boga i Chrystusa jako fundamentu nowego i prawdziwego człowieczeństwa i źródła niezniszczalnej godności osoby ludzkiej. Umiłowany przez swoich wiernych, ceniony przez braci biskupów budził zarazem lęk u tych, którzy widzieli w nim przeciwnika. 16 października 1978 roku został wybrany biskupem Rzymu i papieżem, przyjmując imię Jana Pawła II. (oklaski) Jego pasterskie serce, całkowicie oddane sprawie Królestwa Bożego, rozszerzyło się na cały świat. Miłość Chrystusowa zaprowadziła go do odwiedzania parafii rzymskich, głoszenia Ewangelii we wszystkich środowiskach. To miłość była siłą sprawczą jego niezliczonych podróży apostolskich na różne kontynenty, podejmowanych w celu utwierdzenia w wierze braci w Chrystusie, pocieszenia smutnych i zniechęconych, niesienia orędzia pojednania między Kościołami chrześcijańskimi, budowania mostów przyjaźni między wierzącymi w jednego Boga a ludźmi dobrej woli. Jego świetlane nauczanie miało na celu wyłącznie głoszenie zawsze i wszędzie Chrystusa – jedyne Zbawiciela człowieka. W swoim niezwykłym zapale misyjnym umiłował szczególnie młodych. Zwoływane przezeń Światowe Dni Młodzieży (oklaski) miały, według niego, za zadanie głoszenie nowym pokoleniom Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelii, aby byli oni głównymi twórcami swej przyszłości i aby współpracowali przy tworzeniu lepszego świata. Jego troska jako pasterza powszechnego przejawiała się w zwoływaniu licznych zgromadzeń Synodu Biskupów, w ustanawianiu diecezji i jednostek kościelnych, w promulgowaniu Kodeksów Prawa Kanonicznego Kościoła łacińskiego i Kościołów wschodnich oraz Katechizmu Kościoła Katolickiego, w ogłaszaniu encyklik i adhortacji apostolskich, aby sprzyjać pobudzeniu w ludzie Bożym elementów intensywniejszego życia duchowego; ogłosił Nadzwyczajny Jubileusz Roku Odkupienia, Rok Maryjny, Rok Eucharystii i Wielki Jubileusz Roku 2000. Porywający optymizm, oparty na zaufaniu w Opatrzność Bożą, pobudzał Jana Pawła II, który przeżył tragiczne doświadczenia dwóch dyktatur, doświadczył zamachu na swoje życie 13 maja 1981 roku a w ostatnich latach został dotknięty pogłębiającą się chorobą, aby stale spoglądać ku horyzontom nadziei, wzywając ludzi do burzenia murów podziałów, aby nie popadać w zniechęcenie, aby podrywać się do lotu ku odnowie duchowej, moralnej i materialnej. Swoje długie i owocne życie doczesne zakończył w Pałacu Apostolskim w Watykanie w sobotę 2 kwietnia 2005 roku, w wigilię Niedzieli „In albis”, którą sam nazwał Niedzielą Bożego Miłosierdzia. Jego uroczystości pogrzebowe odbyły się na tym właśnie Placu św. Piotra 8 kwietnia 2005 roku. Ujmującym świadectwem dobra, jakie po sobie pozostawił, był udział wielu delegacji przybyłych z całego świata, miliony kobiet i mężczyzn, wierzących i niewierzących, którzy rozpoznali w nim widoczny znak miłości Boga do ludzkości.”

Liturgiczne wspomnienie Jana Pawła II wyznaczono na 22 października.

